

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XII. Medium hoc, quo Superiori paretur, sicuti Christo, ad obedientiæ virtutem assequendam per necessarium est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40105

Aa. 9. 7.
Serm. 1. de
conuers. S.
Pauli.
Christus
Dominus
per hominē
S. Paulum
fidei doctri-
na imbuit.

d. dicitur. Ingrederet, ait, civitatem & ibi diceret tibi, quid te oporteat facere: Unde praedicit S. Bernhartus: O sapientia Dei suaviter vere, omnia disponens! eum cui tu loqueris, erudiendum de voluntate tua mittis ad hominem, ut socialis vita commendetur utilitas. Maximē, inquit Bernhartus: quia homini Deus aliquam auctoritatem conciliare vult, huncque illi honorem deferre, vt ceu Dei Vicarium eum habeamus, vocemque superioris, perinde ac vocem diuinam accipiamus.

Neq; vero propterea deterioris ipsi conditionis sumus, quam illi, quos Deus ipse ore proprio olim est allocutus; quia imo sicut res fidei, quas non vidimus, credendo magis promeremur, quam si eas oculis ipsis cerneremus: Prout alias Christus ipse Thomae Apostolo dixit. Quia vidisti me Thomae, credidisti, beati qui non viderūt & crediderūt: pari modo in hac obedientia, qua superiori tamquam Deo obedi- mus, in ea velut in rebus fidei procedendo (praesupponendo, quidquid demū superior decernit, Dei ordinationem, decretum ac voluntatem esse) plus quodammodo meremur, plurisque id faciendum est, quam si ipsimet Christo eorum imperanti obediremus. Id ipsum & in Eleemosyna SS. Patres locum habere docent, & Redemptor ipse dum viveret ita esse pronuntiavit: Amen, ait, dico vobis, quādiu fecistis vni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis. Perinde enim eleemosynam pauperulo cuidam erogata Deus remunerabitur tamquam si ea sibi collata esset. Notant praeterea Patres nonnulli eum, qui ex amore Christi, egeno stipendat, plus quodammodo praestare & amorem magis testari, quam si ipsi Christo eā donaret: perinde ac plus praestat, amorēque suam erga amicum magis declarat is, qui ex amore illius aliquem de seruis eius benevole recipit, ac laute tractat, quam si ipsum amicum sic reciperet, & splendide haberet. Hoc namq; non videtur esse tantum, quod ipsa personae dignitas, valor & respectus amicitiae illud

Ioan. 20.
29.
Maius est
obedientia
meritum, si
homini pro-
pter Deum
quam si ipsi
Deo coram
aliquid mā-
danti obe-
dias.

Matt. 25.
40.
Eleemosy-
na pauperi
data perin-
de est, ac si
Deo ipsi co-
ram data
esset.

meretur. Enim vero maius longē est dum amor ita late se extendit, vt amici causa omne, quod eius est, benigne complectatur, & tantam ei benevolentiam exhibeat, quanta in ipsi amico. Ita porro se res habet in obedientia, de qua sic loquitur Bonaventura. Sublimis quidam & altus obedientiae gradus est, cum exacte quis iussis, quae immediate a Deo descendunt obedit; aliorum tamen quodāmodo is, quo homini paretur propter Deum; interdum quoque ipsa, quae propterea datur merces erit maior & meritū amplius. Dum enim homini quis propter Deum obsequitur, magis se in corde humiliat, propria voluntate magis abnegat, magis quoque eam in diuinam resignat: sicut plus facit homo regio Ministri ex amore, Regis obediendo, quam si ipsi Regi obediret. Si Deas ipse in persona, quid tibi faciendum iniungeret, mirum sane non esset propterea & religiosa voluntate id te exquirat, quod in eius gratiam, homini tui similibes dias, & in signum totalique dum resignatione te illi subicias, magni id faciendum & estimandum est.

Medium hoc, quo superiori paretur sicuti Christo, ad obedientiam virtutem assequendam pernecessarium est.

Medium hoc non considerandi Superioris, tamquam hominem sed ad eum respiciendi, cui in homine obeditur (qui est ipsemet Iesus Christus) non solum iuvat, vt melius maiorique perfectione obediatur, verum etiam absolute & praesens est ad obedientiam virtutem consequendam necessarium. Ad eum qui non cogitabit, Deum esse, qui sibi hoc praecipit & fieri iubet, & qui non idcirco ipsum exequetur, non solum in obedientia non sit futurus perfectus, sed ne bonus quidem obediens: at semper in hac virtute

Tract. de gradib. obedientiae
Aliter
obediunt
gradus
homini
per Deum
parere.

Valde
tas obe-
tia, qua
ri homi-
personā
in super-
reposita

Obedien-
homini
qua bon-
ni facile
reputari

Ad perfectam
obedientiam
necessarium
est in per-
na iustitia
re Deum
agnoscere.

reluctari
I. I. 38

virtute imperfectus & velut tiro futurus. Quod hoc loco practice, & ad oculum, vt dicunt, demonstrabimus, quod punctum hoc maxime sit substantiale & perinagni momenti. Nam si Superiorem consideres vt hominem scilicet, homo vnus alium & tu homo es. Vnde, licet Superior singulari sit sanctitate, prudentia, scientia præditus, dices, saltem homo est, omnia scire nõ potest, nec singulas que in quaque re sunt rationes nosse: in aliquo proinde errare & falli potest. Præterea si vt hominem cum intuearis, etiam dicere potes, eum, vt homines solent, & vt hominis est, particulares suos habere affectus & respectus posse, per quos ad magis in hoc quam in illud inclinandum moueatur: atque inde esse, vt non tam propitio bonoque oculo tuas quam alterius cuiuspiam res intueatur: Quando, quæ mandantur, ardua, difficilia ac sensuabitati tuæ repugnantia sunt, tunc potissime amor proprius, qui solers ac industrius est proxena subtilissimas quasdam & acutissimas in rem & commoditatem tuâ rationes ac mille contra obiectiones & partis contrariæ consultationes excogitabit. Vnde fiet, vt nunquã tuam ex toto sis voluntatẽ & intellectum subiungaturus & quietaturus. Nam tibi quas rationibus humanis opponas alia rationes humane nunquam deerunt. At si nõ consideres superiorem vt hominem erroribus ac miseriis obnoxium, sed eũ, cui in homine obtẽperas, respicias, ipsũ inquam Christum Iesum, summam Patris æterni sapientiam, immensam bonitatem, caritatẽ infinitam, quem nõsti nec falli posse, nec fallere velle; tunc demum omnes in contrarium difficultates cessant, rationes & iudicia evanescent, & homo ex toto resignatus manet. Nam rationi illi, Deus id vult, Deus id iubet, hæc est Dei voluntas, nihil est quod obiciatur, nec euerti ipsa potest. Vnde David Propheta aiebat: *Obmutui & non aperui os meum, vt de aduersis immisissis, Domine conquerer, quoniam scio quia tu se-*

cisti, mihi que illa immisisti. Si hoc modo in obediendo procederemus, quoniam mandata maiorum spiritu implemus, qua promptitudine & pfectione ipsis pareremus / statim quippe ad vocem Superioris literam iam inchoatam imperfectam relinqueremus, nobis persuadentes hanc Christi vocem esse: quinimo magna nobis inciuilitas & mera rulticitas videretur post vocationem tergiversari, ac dicere, iam iam ab eo quamprimum eo me conferam: quomodo itẽ voluntatem nostram conformaremus, quomodo iudicium resignaremus? omnes per vnã hanc cogitationem difficultates quanto cyus tollerentur.

Hinc simul intelligitur solutio & responsio cuiusdam quæstionis, quæ huic proposito nostro mirifice quadrat: Vnde scilicet fiat, quod cum quis tanto tempore in Religione egerit, ac quotidie toties obediit, nondum tamen aliquẽ obedientiæ habitum acquisierit, nec hanc sit perfecte virtutem assecutus: cum tamen commune Philosophorum & Theologorum omnium sit axioma, virtutum habitus per ipsosmet illarum actus & exercitia comparari? Rei huius causa & simul dubii solutio est, quod habitus acquirantur per actus similes, qui per formalem ac particularem virtutis illius rationem sunt: hæc autem obedientia, de qua loquimur, virtus sit Religiosa, & quædam (vt dicunt Theologi) virtutis Religionis, quæ Deum, & diuinitatis eius maiestatis cultum & honorem respicit, species. Iam quia ille cum obedit, Deum in Superiore pure non respicit, nec tam obedit, quia illa Dei voluntas est, quam vt vel Superiori placeat, vel aliquo apud alios sit loco, vel penitentia in iungenda, vel correptionis infligenda meru, vel quod, quæ imperata sunt, ad mentem eius sunt, aut suauiter leniterq; illi proposita, quã deniq; ob alias id genus causas, propterea nõ sunt hi actus virtutis huius obedientiæ Religiosæ, quod formali & Religiosa

Celerrima est obedientia, qua in Superiore Deum agnoscit.

Cur in obedientia Religiosi multi etiam annis nehilũ quãdem proficiant.

Obedientia religiosa est virtus religionis Deũ respiciens.

Qui Deum in superiore nõ respicit, non exercet illum religioſa Obedientia.

Valde nuda obedientia, quæ per hominis personam ad Superiorem respicit.

Obediens homini quæ homini facile repugnat.

Obediens homini quæ Deo non potest reluctari. 2. ad. 13. 10

obedientia ratione careant. Quocirca si hoc modo procedat, obedientiæ virtutem nec est affectus, nec toto vitæ tempore vnquam assequetur: Politicam quidem, fateor obedientiam quandam habebit, (qualis & inter milites & in nauibus & in qualibet communitate & congregatione reperitur) vera tamen Religionis virtus non erit.

Politica. tum est obedientia, qua quis homini quasi homini parat.

Lib. 5. c. 4. vita.

Obediencia religiosa naturam tollit, qui Dei personam à superiore remouet.

Vnde S. P. N. dicebat, non tam obedire superiori nos debere, quod prudentia valeat, quod moribus lenis sit & placidus, quod aliis naturalibus donis instructissimus sit, quam quod Dei & Domini nostri vice fungatur, & locum suppleat. Si enim hinc recedas & in rationes illas humanas oculos conicias, totum obedientiæ robur elidi & deperdi, quinimo nec obedientiæ virtutem, nec actum religionis tam fore dicitabat, quia parimodo & in sæculo, viri alicuius prudentis, doctrina excellentis, ac longa rerum experientia edocti, opinionem sequi solet. Hoc scilicet cum hominibus viuere est non cum Deo. Quo autem magis ad rationes illas humanas respicias, earumque ductum sequeris, eo magis a Deo, & à vera obedientiæ virtute recedis; teque ad hominibus solum obediendum abiicis. Et hoc ipsum prosequens, Nequaquam nobis dispiciendum esse ait, num coquus nobis quid præcipiat, an domus totius superior, illene vel iste, quia non propter illos, sed propter Deum solummodo obedimus. Eadem ergo nos vult humilitate, promptitudine & resignatione officialibus subordinatis, qua superiori supremo obedire.

Cap. 4. Exam. 29. regul. 38. summarii. Obediendum Deo in quocunq; superiore. 1. p. L. 1. cap. 28. Chron. minor.

S. Francis. aque nouitio as veteris.

Ad hanc porro obedientiæ perfectionem peruenerat B. Franciscus, vt qui dicere solebat: Hanc mihi inter cæteras diuina bonitas gratiam contulit, quod tam prompte ac facile obedirem vnus horæ nouitio, si mihi in superiore consignaretur, quam fratri cuiquam veterano & prudentia singulari prædico. exploratissimum scilicet ipse habebat, quomodo obediendum esset; ac proinde

non tam superioris personam quam Deum ^{ramo superio-} cui in illa obediebat, respiciebat. Dicebat ad hæc idem S. Patriarcha. Quo ^{riori pare-} perior, cui obsequimur, donorum naturalium & auctoritatis minus habet, eoque illi defertur obedientia, suo in genere perfectior est. Deoque acceptior. Atque hoc est, quod communiter doctori, stratori, ædituo ac reliquis officialibus inferioribus exacte & prout oportet, ^{Esper-} obedit; magis suam obedientiam tum ^{diencia,} patefacere, quam dum Ministro: & qui ^{quo homini-} huic parat magis quam qui ^{magis ob-} Reçtori, magis quam qui ^{magis ob-} Provinciali vel Generali: Et huius rei ratio est, quod hæc obedientia purius & magis propter Deum deferatur. In obedientia, qua supremo Præposito pares, fieri potest, vt te vel personæ ipsius respectus & auctoritas, vel ei complacendi gratificandique desiderium moueat, verum cum te Officialis alicuius subordinati imperio subdis, nulla alia re ad obediendum moueri videris, quam puro Dei amore.

In supradictorum quoque confirmationem addit P. N. eum qui integre ^{Cap. 4. Ex-} ceteroq; officialibus subordinatis non ^{am. 29.} obedit, nec reliquis superioribus obsecuturum. Vera namque obedientia, vt ^{Vera obe-} ante demonstratum est, non personam ^{dientia ven-} eius, cui obedit, sed Deum propter quem ^{homine,} & eui in omnibus obedit considerat. Et ^{sed Deum,} qui huiusmodi est, ei formalis veræ obedientiæ ratio deest. Nam si pure propter Deum obediret, etiam officialibus subordinatis & subalternis qui hac in parte Dei viæ funguntur, obediret. Quandoquidem verò his non obedit, signum ^{Obedientia} est, eum, dum maioribus superioribus ^{qua nouit-} obedit, non propter Deum, sed ob ^{propter De-} respectus aliquos humanos, obedire: itaque obedientia eius nec perfecta, nec Religiosa erit.

C A-